

ΟΡΑΜΑΤΑ

Στή Μητέρα μου

Μητέρα όταν με κοιμίζεις σιὰ στήθεια σου μωρό
φαντάζομαι τὶ ὄνειρατα πὸν θάπλεκες γιὰ μένα,
καὶ πὸν κρατοῦσες μυστικά μες στ' ἄδυτο ἱερὸ
τῶν ἀνθισμένων πόθων σου σφιχτομανταλωμένα ...

Ἀπαντοχὲς μιᾶς ἀνοιξης πὸν ξεγελοῦν γλυκά,
καὶ βιβλικοὶ ὄραματισμοὶ μιᾶς νιότης ἐξημμένοι,
Μητέρα σοῦ ἐμεθύσανε τὴν εὐπιστη καρδιά
γιὰ μιὰ ἐποχὴ μελλούμενη καὶ τόσο εὐτυχισμένη.

Καὶ σὺ χωρὶς τὸν πιὸ μικρὸ νὰ δείξεις ἐνδοιασμό,
ἀφρόθηκες νὰ πλανηθῆς σιῶν χιμαιρῶν τῆ Χώρα,
μονάχη, ἀνυπολόγιστα γιὰ κάποιο γυρισμό,
ποῦ θ' ἀπαιτοῦσε ξέχωρη σιὰ κατατόπια γνώρα ...

Καὶ τώρα ἀπὸ τὲς γαλανὲς τοῦ ὄνειρου ἀκρογιαλιῆς
πὸν τόσο σὲ σκλαβώσανε, πῶς θὰ γυρίσης πίσω
μαδῆσαν τὰ τριαντάφυλλα, τὰ γιούλια, ἢ πασχαλιῆς
ποῦχες σημάδια στοῦ ἄγνωστου τοῦ δρόμου σου τὸ γῆσο.

Μὰν κάποτε Μητέρα μου ξαναβρεθοῦμε πάλι
στοῦ ταπεινοῦ μας τοῦ σπιτιοῦ τῆ στοργικῆ ἀγκαλιᾶ
καὶ θὰ φαντάζω ναβαγὸς ἀπὸ ἄγνωστο ἀκρογιάλι
μὲ ρόδα φθινοπωρινὰ σιὰ καστανὰ μαλιά

Μὴ κλάψης γιὰ τὸ τίποτε πὸν θᾶχω δημιουργήση
κι' οὔτε γιὰ ὅτι φαντάστηκες ὠραῖο καὶ φωτεινὸ,
μὰ ν' ἀρκεστῆς σιτὴν ἤρεμη τοῦ χινοπώρου δύση
παρὰ σιὰ πὸν περιμένεις Μαγιατικὸ ἀβγινό ...

Λεμεσὸς 1929.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΡΟΥΣΙΩΤΗΣ